

der gives, ved de Erklæringer, man faar, ved de Dementier, man modtager.

Foss: Inden Forhandlingerne sluttede i Gaar, rettede Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) det Spørgsmaal til mig, hvad jeg, for saa vidt Dementiet angaar, mente om Udtalelserne af to konservative Politikere til et Blad og om en tidligere Ministers Udtalelse. Jeg finder ikke, der er nogen Anledning for mig til at besvare disse Spørgsmaal; jeg finder nemlig ikke, de har nogen som helst Interesse for den foreliggende Sag. For mig er det eneste Spørgsmaal, der her har Interesse, dette, hvorledes man opfatter de Udtalelser, der er faldet fra Finansministeren, om man, som flere ærede Medlemmer, ogsaa det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, eller som Finansministeren selv, anser det ikke alene for hans Ret, men endogsaa for hans Pligt at benytte saadanne Udtalelser, eller om man har den modsatte Opfattelse. Jeg vedkender mig fuldt ud den modsatte Opfattelse. Jeg mener ikke, det paa nogen Maade havde været nødvendigt for Finansministeren at fremsætte en Udtalelse af denne Art, og jeg maa sige, at min Erfaring i Livet — og jeg er ikke saa meget yngre end Finansministeren — er den, at det ikke er nødvendigt hverken i Statsager eller andre Sager at udtale sig positivt mod Sandheden. Jeg mener heller ikke, at man behøver at komme i den Situation, at man maa bruge tvetydige Udtalelser for at vægre sig ved at give Oplysninger om Sager, med Hensyn til hvilke man har forpligtet sig til Hemmeligholdelse. Det forekommer mig imidlertid, at denne Sag har været saa omfattende debatteret, at jeg ikke skal opholde mig ved Argumenterne for eller imod.

Den Stilling, hvori Rigsdagens Medlemmer nu staar til den foreliggende Sag, synes bedst af alt at vise, hvor skæbnesvanger, hvor uheldig den Opfattelse har været hos Ministeren, at det var en højere Pligt for ham at udtale sig mod Sandheden. Thi det vil ikke kunne undgaas, at der, hvor meget man end kunde ønske at tillægge Ministerens Udtalelse den størst mulige Vægt, netop i det foreliggende Spørgsmaal maa rejse sig Tvivl om, hvorvidt det, som nu er angivet som den væsentligste Grund for Salget, ogsaa er den virkelige Grund. Jeg har ikke det Indtryk af de Oplysninger, vi har faaet, at der er forelagt Rigsdagen noget Bevis for, at det, som er angivet som den væsentligste Grund, ogsaa er den i Virkeligheden afgørende, det i dybeste Forstand drivende Motiv.

Jeg synes, at meget peger hen paa andre Motiver, som maaske kan have været holdt i Baggrunden. Jeg tænker ikke her paa det finansielle Moment; jeg tænker ikke paa, at det at beholde Øerne vil koste Statskassen store Beløb. Den højtærede Minister har i Gaar truet med, at det kunde blive 25 Millioner Kr.; jeg tror, Beløbet er i allerhøjeste Grad overdrevet, efter hvad jeg har erfaret af Folk, som har direkte med disse Sager at gøre. De siger, at hvis Regeringen blot vilde stille Overskuddet af det vestindiske Lotteri til Raadighed for de Foranstaltninger, der trænges til paa St. Croix, vilde man kunne bringe Øerne i en anden Forfatning. Jeg kan ikke selv have nogen Mening om Rigtigheden heraf, men jeg er tilbøjelig til at tro, at det slet ikke er dette finansielle Spørgsmaal, som er det afgørende, og jeg spørger da: ligger det afgørende maaske i de overordentlige sociale Vanskeligheder, som for Øjeblikket karakteriserer Forholdene? Den ærede Finansminister har muligvis nu haft Lejlighed til at erfare noget direkte derom fra nogle af de ledende derovre, de styrende derude, som just i disse Dage er vendt tilbage for at berette om Forholdene paa St. Croix, Plantagebestyrerne paa de store danske Plantager. Jeg har forstaaet, at Forholdene paa St. Croix i Øjeblikket er med et mildt Ord meget vanskelige. Der er 200 Hvide, 73 Gendarmere og et Krigsskib, og de hvide siger, at hvis Krigsskibet sendes hjem, er de ikke sikre paa Liv og Ejendom. Plantageejerne, som ejer deres Plantager fuldt ud, opgiver dem og forlader Øen og søger andre Steder hen, fordi de ikke kan være der, og der er ingen Udsigt til, at der vil blive saaet ny Sæd eller komme ny Plantning paa Øen paa Grund af de usikre Forhold.

Det forekommer mig, at det ikke lader sig gøre at lade disse Momenter, som er kendte i vide Kredse, ude af Betragtning, og jeg synes, det Spørgsmaal rejser sig: Er det ikke helt andre Motiver, som gør, at man fra Regeringens Side ønsker hurtigst muligt at blive Øerne kvit? Hvis nu, som det synes, Salgskontrakten ikke kan komme i Stand med det samme, hvis der vil hengaa Maaneder eller længere Tid, forinden en Afgørelse bliver truffet for eller imod — thi jeg forstaaer det saaledes, at det ikke er Regeringens Mening at sige: Nu er Forslaget forkastet, og dermed er den Sag bortfaldet, men man vil søge at føre Sagen igennem, — hvad har saa den højtærede Finansminister tænkt at gøre for at sikre, at Forholdene paa St. Croix